

ΩΡΜΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννίτα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρώτα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εσθίας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναιί μόνο.
Για τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καιί 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πουλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
προς δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθλεί
δέν θα πληρώνη δι αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Του μηνός Ματου έξη,
αίμα τών Χοδάς άς τρέψη.

Ένδεκα καιί πεντακόδα
κι' όλ' ή φύσις γαυριώδα.

**Φασουλής καιί Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Δίν τάρμαθς ;
Π.— Δίν τάρμαθα...
Φ.
Κι' έγώ τό παλληκάρι
έπιγα κι' έπολιμήσα μες 'στών Μαθαγασάρη,
κι' άμίσως ή Βασίλισσα, κοτζάμ άντρογυναίκα,
όπου 'στό μπόι ξεπαρξ καιί Καραπάνους δέκα,
ή Ρενναβάλο όπλαδ ή, χωρίς καιρο νά χάνη,
άπλινει τής χειρούκλας τής κι' αγκμάλωτο με πίνει,
και πάμε 'στό Παλάτι τής χωρίς τά χωρατά...
Θεί μου τί Βασίλισσα !... μανιώλα μου τί πάχος !...
πώς είσαι σύ, ζωντόβολο ; βαναύσας μ' έρωτξ...
Κορδόνaros τής άπαντώ καιί Μαραθωνόμαχος.

Και τί ζητείς 'στόν τόπο μας ; μ' έρώτησεν άγρια...
έμεις είς τήν πατρίδα μας, τής άπαντώ, κυρία,
ειρηνικοί κι' άπόλεμοι μήτ' ένα χρόνο μένομε
και κάθε τόσο με φρικτούς πολέμους ξεθουμάνομε,
κι' οι τών Έλλήνων πόλεμοι δέν έχουν μετρημό
και κολλμπούν είς αίματα σχεδόν ως 'στόν λαίμό.
Για τούτο 'μπουάτησα κι' έγώ τους τακτικούς πολέμους
και διηθείς 'στόν Αίελο κι' είς όλους τους άνέμους
μονάχος άπεράσισα νά τρέξω κι' ως έδώ
έναν καινούριο πόλεμο καιί μία φορά νά 'δώ,
κι' ήλθα καθώς με βλέπετε, κυρία Ρενναβάλο,
σ' ένα παπούτσι καιί τής όπυ ποδάρις σας νά βάλω.
Και τότε μ' έτραγώρισαν ή σκλάβαις τής κι' οι σκλάβοι,
και τί θα 'πή Κορδόνaros ; μου λέγει καιί θυμάνει,
κι' έγώ, καίμηνι Περικλή, για νά με καταλάβη
τής άσπερης βρακοζώνας μου τής δείχνω τό κορδόνι,
πλλά δέ τής όμίλησα περι τού Θεωρωή
πώς πάντοτε για πόλεμο τόν πίνει τό μπουρι,
πώς όνομάζεται παντού κλεινός Βουλγαρομάχος
κι' ή γή τόν τρέμει πάσα,
πώς κόβει καιί τά χέρις του ψυγραιώσις κι' άπαράχως
πού λές πως κόβει πράσσα,
κι' όπόταν βλέπω 'στών Άρχην τόν τρέμερον Κορδόνον
κοχλάζει μες 'στό στήθος μου πολυμικάν διαμόνιον,

και δὲν εἰζήρω πὺς και πού, κυρία Ρενναβάλο,
τὴν λύσσα μου νὰ βγάλω.

Πρὸς δὲ τῆς εἶπα, Περικλῆ, πὺς ἂν τὸν ἔχει τώρα
Πρωθυπουργὸν Κορδονάρον εἰς τὴν Μαδαγασκάρη,
ἀπὸ τῶν Γάλλων τοὺς στρατούς δὲν θάβρωμι επαλιόρα
κι' οὔτε γι' αὐτὸν τὸν πόλεμο θὰ ζῶδουε δεκάρα,
γιατ' εἶναι και φιλόγαλλος κι' ἔχει στενὴν φιλίαν
μ' ὅλα τοὺ κόσμου τὰ γαλιὰ και μ' ὅλην τὴν Γαλλίαν.
Αὐτὰ πού λὲς τῆς ἔλεγα μὲ πάθος ὀλίγη
μὴν τύχη και συγκινηθῆ κι' ἰλεῖθερον μ' ἀφήση,
κι' ἡ Ρενναβάλο μ' ἄκουε μὲ μάτι ληγωμένα
και μούλεγε πὺς θέλει τὸν Μπαρμπά νὰ γνωρίση.
'Ἄλλ' ὅμως τῆς εἰούθησα 'στὸ κράτος τῆς νὰ πάρη
και τὸν Τρικούπη τὸν σοφὸ και τὸν παραπονήρη,
τώρα πού τὴν σορίαν του τὸ κράτος παρεγνώρισε
και μίαν σύνταξιν λαθὼν δραχμῶν πεντακοσίων
εἰς τῆς ἰδοῦ πολιτικῆς μὲ γύλον ἀπεχώρησε
και σὰν ἀπόμυθος φρουρῆ τῆς πίνιας τὸ Μουσειὸν.
Γιὰ τὸν Τρικούπη ἐκτενώς ὀμίλησα κι' εὐγλώττωε,
πὺς ἔχει νου πολὺξερο και τετραγωνικό,
ἐκτός δὲ τοῦτου 'ράνητες και κανονίρους πρώτος
και θὰ τῆς ἐχρησίμευε 'στὸ πυροβολικό.
Αὐτὸς τῆς εἶπα πὺς ποτὲ δὲν γίγνεαι κουτουροῦ
και κινώδης φιλαγγλος πὺς εἶναι πρὸ καιροῦ,
κι' ἔνεκα ταύτης τῆς μακρῆς και φιλογραῖας φιλίας
θ' ἀπέετα πρώτον σύμμεχον τὸ κράτος τῆς Ἀγγλίας.
Πρὸς δὲ περὶ Συντάγματός τῆς εἶπα και θεσμῶν,
πὺς τώρα θὰ τελειώσωμι και τὸν συμβιβασμῶν,
κι' ἂν θέλη κι' οικονομικῶς 'στὸ κράτος τῆς νὰ δράση
'Ἐλληνικὰ χρωῶγραφα τῆς εἶπα ν' ἀγοράση.
Κι' ἐκείνη μετὰ σκέψους μ' ἐρώτησε πολλῆς
ἂν Βασιλεὺς μᾶς κυβερνᾷ ἢ μόνον Βασιλεῖ,
κι' ἰγὼ τῆς εἶπα χωρτάς ἂν ἔξω, Ρενναβάλο,
και θὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τούτο ν' ἀκριβάσω.
Τοιαῦτα κι' ἄλλα, Περικλῆ, σημαντικὰ τῆς ἔμιλησα,
κι' ἡ τῶν Χοβάς Βασιλισσα
ὡσὰν Μαινιάς ἀπίσκασε τὸ ρονικὸν τῆς ξίφος
και Κορδοκαλοῦμπαρος εἰπούσα πρὸς τὸ σίφος,
μεθ' ὅλων τῆς τῶν μαχητῶν, μετῶν τε και μεγάλων,
εἰζώμησε λυσικεμος 'στὰς στρατιάς τῶν Γάλλων,
και μούδωσε τὸν ναῦλο μου γιὰ νὰλθω 'στὰς Ἀθήνας
τὴν τραπεζιοῦχον νίκην τῆς κι' ἰδὼ θὰ τὴν κηρύξω,
και κρίμα πού 'τελειώσε κι' ὁ πόλεμος τῆς Κίνας,
ἄλλοιως θὰ πῆγαινα κι' ἐκί τὰ δόντια μου νὰ τρίξω.

'Ἰτε παῖδες κλεινοὶ τῶν Ἑλλήνων,
ἂς ἠχῆση πικάνως χαβάς,
κι' ἂς φωτίσωμεν τώρα κι' ἐκείνον
τὸν ἀγροῖκον λαὸν τῶν Χοβάς.

Μὲ γυμνὰ συνταχθῆτε λεπίδια
'στὴς Γαλλίας τὸν φίλον στρατὸν...
'Αφρικῆς μὴ σὰς σκεῖζον ταξείδια,
μὴτ' ἰλόδης πληθὺς πυρετῶν.

Ποία δόξα και πάλιν, Θεὲ μου !...
ἢ πατρίς μας λαοὺς πολιτεῖει,
κι' ὁ πολὺς πυρετὸς τοῦ πολέμου
πυρετοὺς Ἀφρικῆς μηδενίσει.

Μὰς ἔμπρός !... ἡ τρομπιτάση σημαίνει...
τὴν Ρωμῶν και Φραντζῆων ἀγώνες !...
κι' ἡ φρικτὴ Ρενναβάλο προσμένει
μὲ δύο μπράτσα γεμάτα γοργόνες.

Πόσον βάρβαρος εἶναι κι' ἀγρία...
μὰς ἔμπρός νὰ μπόρησῃ νὰ γίνη
τὸ συρμὸ καθὼς πρέπει κυρία
και τῆς μόδας νὰ βάλῃ σκαρπίνι.

Τῶν πολέμων μ' ἐτρέλλανε μούφρα...
μὰς ἔμπρός... ἂς βαροῦν τὰ ταμπουρά...
μὰς ἔμπρός. Περικλῆτο και σὺ
μὲ τὴν λόγγην σὲ χίρι θρασύ.

Τίναί, βρέ, και γιὰ μᾶς τὰ λεγοντάρια
'Αφρικῆς πυρετοὶ και ταξείδια,
τῶν ἀγρίων Χοβάς τὰ κοντάρια,
ρινοκέρωτες, τίγρεις και φίδια ;

Βλέπω δάρνας εἰς αἶμα βρεγμαίνας
Βασιλίσσης βαρβάρου κι' ὀμῆς,
κι' ἂς μὲ γίνεται πόλεμος ἕνας
ἂν εἰς τούτον δὲν πάμε κι' ἡμεῖς.

Μὰς ἔμπρός, 'στὸ φερόθ σκακωθῆτε,
μὴν ἀφήσετε μύτη κι' αὐτὴ,
τῆς κυρᾶς Ρενναβάλο ριχθῆτε
Κορδονάρα νὰ γίνη κι' αὐτὴ.

Π. — Φεύγω λοιπόν...

Φ. — 'Όρα καλῆ... πού μόνος σου τραβᾷ ;

Π. — Μ' ἔπιμας τὸ ντελίκο και πῶς 'στους Χοβάς...
αὐτούς τοὺς Γάλλους πάντοτε τοὺς ἔγω 'στὴν καρμῆ μου...
φίλησε τὴν γυναῖκα μου καθὼς και τὰ παιδιὰ μου,
και μὴ τὸν φίλον σου ἔξηγες, ἀντάδελφός μου κάρα...
εἰς τοὺς Χοβάς ὀφόμεθα και 'στὴν Μαδαγασκάρη.
Ποθὺ πολέμος Ἀφρικῆς κι' ἀνθρωποφάγους ἐρωτας
μακρὰν τῆς γεννητείας,
κι' ἴσως σου στελεῖο σουβενιὲ καρπόσους Ρινοκέρωτας
και Βόας σουφιγατῆρας.

Κι' ἂν πίσω κάτω σφάγιον Ἀφρικανῶν ἀγρίων
ἂς γράψουν εἰς τὸ μακρῶν τὸ κατηρῆς και κρῶν :
'Ὡ διαβάτα, σύννορος 'στὸ μνημα τούτο σθηθί,
ὁ Περικλῆτος καίτ' ἰδὼ, Γαλλο-Ρωμῶς γαλντούπης,
ἐκχρηβαρώσας τῶν Χοβάς τὰνθρωποφάγα πλήθη
καθὼς ἐξεβαρβάρωσε κι' ἐκείνον ὁ Τρικούπη.»

Φ. — Δὲν θὰ ἔξησσο, Περικλῆ, καμμιὰ παραγγελία,
μὰ σὺ νὰ πᾶς μὲ τοὺς Χοβάς κι' ἰγὼ μὲ τὴν Γαλλία,
κι' ὅταν οἱ δύο μᾶς βιζαβὶ κι' ἀντίπαλοι βρεθῶμι,
μὰμ μπουμ ἰσὺ, μὰμ μπουμ κι' ἰγὼ, ν' ἀλληλοσκατωθῶμι.

Π. — Ἄς λείψῃ καθὲ φροντίς μου κι' ἐννοια,
πῶς 'στὸν πόλεμο, μὲς 'στὰ σκυλιὰ,
δὸς ἀπ' τὸ γέλιον σου τὰ ζαχαρήνια
'στὸν Περικλῆτο σου χλιχ φιλίμ.

Κι' ὅταν κληθῶν οἱ Βουλιαὶ κι' ἀρχίσουν τὰ βρισθία
μὲ πρώτο γράψῃ μου νὰλθῶ 'στὸ κράτος ἔρον ἔρον,
νὰ ζαπλωθῶμιε μὲ χαρὰ 'στὸ Μάτν τὰ γρασιθία
ν' ἄκομιε τοὺς λαρυγγισμοὺς ρητόρων και γαιδάρων.

'Αντίο ... φεύγω ... μὴν ἀμελήσης
τὸν γέρο Μπαρμπα νὰ μὲ φιλήσης.
Δός μου κανένα παληὸ σου ρούχο,
μὰ φίλησέ μου γλυκὰ γλυκὰ
καὶ τὸν Μυλλόρδο συνταξιούχο,
ποῦ μὰς ἀφίνει σπαρτακτικά.

Ἦς τοῦ Τρικουπη πὺς δίχως ἄλλο
θὰ 'πὼ κι' ἐκείνης τῆς Ρεναβάλο
πὺς ἀνεκόπη ξανὰ 'στὴ μίση
πρὶν μπαταρία δευτέρα πίση.

'Ὅλων τὸ μέλλον εὐρὸ ξανοίγω ...
ἀντίο ... φεύγω ... μὰ πρὶν νὰ φύγω
τὸ τακτικό σου δίξου λεμποῦτι,
καὶ νὰ κι' ἐκείνη καὶ νὰ καὶ τούτη.

Χαίρετε, φίλοι καὶ Κορδονάτοι, κι' ὁ Θεωδώρακης μὲς 'στὸ Παλάτι.

Ἦχῆτε, κώδωνες βραεῖς, ἤχῆτε, κωδωνίσκισι...
ὁ Θεωδωρὸς γιὰ βίξιτα 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει ...
'ἦγε νὰ 'βρῆ τὸν Τσαρβίτης κι' ὁ Βασιλῆας τὸν 'βρίσκει
καὶ μίσα 'στὸ Γραφεῖο του αἰώσιως τὸν πηγαίνει.
Σπρίγγι τὰ χέρια του τὰ δῶδ', τοῦ κάνει κοπλιμέντα,
κι' ἀρχίζουν τὴν κουβίντα.

'Ὡ κύριέ μου Βασιλεῦ, ὁ Θεωδωρὸς τοῦ λίγει,
μὴ λησμονῆς πὺς μ' ἔπαυσε ἀδικῶς μιὰν ἡμέρα,
μὰ σήμερα μὲ δέχεται ἡ σεβαστὴ σου στήγη
κι' εἰσπνέει ζωοπαράχρον Βασιλικὴν αἴρα.

'Επιθυμῶν παράποτε πρὸς τὴν Αὐλὴν ν' ἀρίσω
κύπτω πρὸ τῆς κυρίας μου Μεγαλειότητός σας,
ἀν κι' ἄλλοτε μ' ἠνάγκασε τὸν σκούφον νὰ φορέσω,
αὐτὸν ποῦ σήμερα φορεῖ ὁ πρὶν ἀγαπητός σας.

'Απανταχοῦ θὰ σαλπισθῆ πὺς ἔγινα δεκτός,
μοῦ φαίνεται δ' ὡς ὄνειρον ἑαρινῆς νυκτός
'στὸν σιδικαστὸν μου κύριον νὰ κάθωμαι καρσί ...
ὦ κύριέ μου δούλος σας ... ὦ Βασιλεῦ μερσί.

Τοιουτρόπως ὁμιλεῖ, κι' ὁ Βασιλεὺς μ' ἀγάπην
πρὸς τῆς Κορδονάς ἀπαντᾷ τὸν κραταιὸν σατράπην,
κι' ὁ Θεωδωρὸς ἐσάστισι μὲ τὰ γλυκομιλήματα
καὶ μαθημένος εἰ πιστῶν θερμὰ χειροφιλήματα,
εἰζῆχαι κι' ἐπρότεινε 'στὸν Ἀνακτα τὸ χεῖρ
γιὰ νὰ τοῦ τὸ φιλήσῃ,
μὰ τὸ 'δικό του πρὸς αὐτὸν κι' ὁ Βασιλεὺς προσφέρει
χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ.